



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **The Alliance Partnership s. r. o.**, se sídlem Mojmírova 1710/15, Praha 4, IČ 267 80 267, zast. Mgr. Janem Hartem, advokátem se sídlem Panská 7, Praha 1, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady žalované ze dne 11. 6. 2015, č. j. 2015/62819/CNB/110,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí bankovní rady České národní banky (dále jen „bankovní rada“ nebo „rozkladový orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí České národní banky (dále též „ČNB“ nebo „žalovaná“) ze dne 8. 4. 2015, č. j. 2015/38157/570, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 000 Kč za porušení zákona č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích a samostatných likvidátorech pojistných událostí a o změně živnostenského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojišťovacích zprostředkovatelích“), konkrétně za to, že žalobce provozoval zprostředkovatelskou činnost v pojišťovnictví v rozporu s údaji uvedenými v registru pojišťovacích zprostředkovatelů a za to, že v ročním výkazu činnosti za rok 2012 uvedl, že zprostředkoval 5 pojistných smluv pro společnost Skandia Life Ireland Limited, avšak ze seznamu zprostředkovaných pojistných smluv na území Kyprské republiky, který předložil České národní bance, vyplývá, že pro tuto pojišťovnu

zprostředkoval 8 pojistných smluv. Rozpor s údaji uvedenými v registru měl spočívat v tom, že žalobce v období do 1. 1. 2012 do 17. 9. 2014 byl v postavení pojišťovacího agenta činný také pro společnost Generali Pan Europe Limited a pro společnost Skandia Life Ireland Limited, avšak tyto pojišťovny v registru pojišťovacích zprostředkovatelů neměl zapsány jako pojišťovny, pro které byl v daném období činný.

V podané žalobě nesouhlasí žalobce s napadenými rozhodnutími, která považuje za nezákonná a své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že žalovaná nesprávně zhodnotila činnost žalobce po právní stránce, neboť ho shledala vinným ze správního deliktu podle ust. § 26 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích a uložila mu sankci, ačkoliv uplynula prekluzivní doba pro zahájení správního řízení. Žalobce uvádí, že uvedené pojišťovny neměl zapsány v registru nedopatřením, nicméně upozorňuje, že žalovaná měla údaje o těchto pojišťovnách k dispozici z ročního výkazu činností pojišťovacího agenta. Obě pojišťovny byly uvedeny nejpozději ve výkazu za rok 2012. Žalovaná přesto nepodnikla proti žalobci žádné právní kroky. Dle žalobce tedy odpovědnost za správní delikt zanikla v důsledku prekluze, neboť podle § 26a odst. 3 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Česká národní banka o něm nezahájila řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděla.

Žalobce nesouhlasí se správními orgány, že posuzovaný správní delikt je trvajícím správním deliktem a uvádí, že podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona je pokuta sankcí za nesplnění základní povinnosti podle § 13 odst. 8 zákona, tj. povinnosti bez zbytečného odkladu oznámit České národní bance změnu údajů zapisovaných do registru. Pokud tuto povinnost žalobce nesplnil, jedná se o jednorázové neplnění povinnosti ohlásit určitou skutečnost a nelze tvrdit, že by žalobce udržoval stav tím vzniklý.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že z příkazu vydaného žalovanou dne 31. 7. 2014, č. j. 2014/22701/570 vyplývá, že v době zahájení řízení byl žalobce podezřelý, že ve výkazu neuvedl 5 pojistných smluv, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 000 Kč. Z prvostupňového rozhodnutí pak plyne, že pochybení se prokázalo pouze ve třech případech, přesto pokuta zůstala ve výši 3 000 000 Kč. K tomu žalobce dodává, že ve skutečnosti došlo k uvedení nesprávných údajů do výkazu činností pouze ve 2 případech. V případě pojistné smlouvy č. 50038340 totiž žalobce postupoval metodicky jinak, než jak je uvedeno v Úředním sdělení ČNB č. 1/2008, neboť za rozhodné datum považoval datum úhrady pojistného, a nikoliv datum uzavření smlouvy. Správní orgán posoudil věc po právní stránce nesprávně, jelikož jako porušení zákona posoudil pouhou metodickou odchylku od postupů v materiálu žalované, který nemá povahu právního předpisu. Pochybení se u žalobce prokázalo tedy pouze ve 2 případech a tato skutečnost se neprojevila ve výši sankce.

Ve třetím žalobním bodu trvá žalobce na tom, že pokuta v uložené výši 3 000 000 Kč není v souladu s majetkovými poměry žalobce, které nebyly dostatečně zjištěny, i předchozí rozhodovací praxí žalované.

Bližší žalobce uvádí, že podle účetních výkazů měl žalobce ke dni 31. 12. 2013 vlastní kapitál ve výši 328 000 Kč, hospodářský výsledek za rok 2013 ve výši 145 000 Kč a výkony ve výši 504 000 Kč. Ke dni 31. 12. 2014 vlastní kapitál činil -41 000 Kč, hospodářský výsledek -370 000 Kč a výkony 771 000 Kč. Přitom z částek provizí musí žalobce vyplácet zhruba 70% jako provizi externím subjektům - dalším pojišťovacím zprostředkovatelům. Údaje o celkových provizích proto nejsou vypovídající, pokud jde o majetkové poměry žalobce. Celkové provize obdržené od pojišťoven Hansard Europe Ltd. a Old Mutual Int. Limited činily za 4 roky cca 24 400 000 Kč, za jeden rok tedy v průměru 6 100 000 Kč. Po zohlednění provizí dalších podřízených zprostředkovatelů, resp. obdobných zahraničních osob se jedná o částku zhruba 1 800 000 Kč ročně. Z této částky jsou hrazeny další náklady žalobce, zejména nájem, náklady na zajištění veškeré administrativy atd. Celkové provize za rok 2014 očištěné o částky zaplacené zprostředkovatelům činily 771 052 Kč. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že je malou společností operující s částkami v řádu statisíců Kč ročně. Uložení pokuty ve výši 3 000 000 Kč za delikty spíše administrativní povahy je proto ve zřejmém nepoměru k majetkovým poměrům žalobce. Výše uvedené údaje žalobce předložil žalované již v rámci prvoinstančního řízení a údaje za rok 2014 následně doplnil. Žalobce je tedy názoru, že sankce v uložené výši je pro něj likvidační, pokud nebude příslušným celním úřadem povolena úhrada pokuty ve splátkách nebo nedojde k přiznání odkladného účinku žalobě, protože celková výše prostředků na bankovních účtech, které má společnost k dispozici, nepřesahuje 1 000 000 Kč. Podle žalobce nejsou splněny podmínky pro uložení likvidační sankce, když nebyl založen za účelem protiprávní činnosti, jedná se o první sankční správní řízení žalobce ukončené rozhodnutím o uložení sankce a nejedná se ani o „zvlášť závažné“ správní delikty, když nedošlo k poškození klientů a není ani pravděpodobné, že by dané nepřesnosti způsobily na straně klientů škodu nebo jakýkoliv klamavý dojem.

Žalobce dále upozorňuje, že žalovaná v daném případě vyslovila pochybnost o přesnosti údajů předložených žalobcem, avšak sama žádný odhad majetkových poměrů žalobce neuvedla. V napadených rozhodnutích je pouze poukazováno na skutečnost, že provize inkasované žalobcem byly relativně vysoké. Jak žalobce v řízení opakovaně zdůrazňoval, provize je pouze tržbou, která nezohledňuje nutné náklady, zejména skutečnost, že zhruba 70 % těchto provizí musí být odvedeno smluvním partnerům - jednotlivým pojišťovacím zprostředkovatelům a ani tyto vyplácené provize nejsou jedinými náklady žalobce. S ohledem na tuto skutečnost zastává žalobce názor, že žalovaná vycházela proto při rozhodnutí z nedostatečných, resp. nesprávných skutkových zjištění, na což žalobce upozornil, již ve vyjádření v rámci prvoinstančního řízení, kdy dne 18. 3. 2015 uvedl všechny podstatné skutečnosti týkající se svých majetkových poměrů, zejména vyplácených provizí a navrhl příslušné důkazy. Nejpozději dne 18. 3. 2015 měla tedy žalovaná k dispozici veškerá podstatná tvrzení žalobce ohledně jeho majetkových poměrů, a to v rámci prvoinstančního řízení. Žalovaná si mohla tvrzení žalobce ověřit a dojít ke spolehlivému odhadu, resp. zjištění jeho majetkových poměrů. Celý postup žalované však vyvolává dojem snahy obhájit za každou cenu pokutu v uložené výši. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalované, že vyplácené provize jsou „ryze interní“ záležitostí žalobce. K tomuto závěru žalobce uvádí, že provize vyplácené partnerským zprostředkovatelům jsou

externím a nikoliv interním nákladem (jedná se o platby třetím osobám) a jsou nákladem zcela obvyklým, nutným a klíčovým u daného typu podnikání; tyto náklady nejsou v žádném případě jen specifikem žalobce.

Výše sankce je i ve zjevném rozporu s výší sankcí, které byly v posledních letech žalovanou ukládány za pochybení obdobného charakteru. Na základě rešerše rozhodovací praxe žalované v této oblasti žalobce zjistil, že za pochybení obdobného charakteru byly v letech 2013 a 2014 obvykle ukládány pokuty v řádu jednotek tisíců Kč, maximálně desítek tisíců Kč, tedy řádově méně než činí výše pokuty uvedená v rozhodnutí. Podle názoru žalobce rozhodnutí neobsahují ani přesvědčivé důvody, v jakém směru je daný případ natolik výjimečný, aby odůvodňoval uložení sankce 3 000 000. Žalobce připomíná, že posuzovaným jednáním nebyli jakkoliv poškozeni nebo přímo ohroženi klienti. Jedná se o delikt spíše administrativního charakteru, u kterého není zřetelný důvod k uložení sankce zásadně vybočující z dosavadní praxe. Pro případ, že žalovaná zcela konkrétně neuvede, která její rozhodnutí lze považovat za srovnatelná s rozhodnutím ve věci žalobce, a bude trvat na svém tvrzení, že předložená rešerše není reprezentativní, navrhuje žalobce provedení důkazu prohledáním databáze rozhodnutí žalované na internetových stránkách: www.cnb.cz/cs/dohled_financni_trh/vykon_dohledu_pravomocna_rozhodnuti, s parametry segment „pojišťovací zprostředkovatelé“, druh řízení „uložené sankce“, s datem zahájení řízení v roce 2014.

Podle žalobce jsou dány důvody pro podstatné snížení uložené sankce. Žalobce zastává názor, že vzhledem k provedené nápravě ve všech vytykávaných případech by uložení sankce bylo nadbytečné a neúčelné, neboť účelu správního řízení bylo dosaženo. Žalobce tedy navrhuje, aby soud v případě, že neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, podle § 78 odst. 2 s. ř. s. upustil od trestu nebo jej podstatně snížil.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce dává podnět k tomu, aby soud podal podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a podle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v platném znění, Ústavnímu soudu návrh na zrušení následujících zákonných ustanovení:

§ 26a odst. 4 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, které stanoví, že správní delikty podle § 25 a 26 uvedeného zákona projednává Česká národní banka,

§ 22 odst. 1 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, které stanoví, že dohled nad provozováním činnosti pojišťovacích zprostředkovatelů vykonává Česká národní banka,

§ 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, v platném znění (dále jen „zákon o České národní bance“), pokud se týká pojišťovacích zprostředkovatelů.

Podnět žalobce odůvodňuje tím, že Česká národní banka má podle Ústavy za úkol péči o cenovou stabilitu. Dohled v oblasti pojišťovacích zprostředkovatelů nemá žádnou rozumnou vazbu na péči o cenovou stabilitu, a není proto z ústavněprávního hlediska obhajitelné, aby tato oblast byla vyčleněna z působnosti moci výkonné a zařazena do působnosti žalované. Vyčlenění této agendy z působnosti moci výkonné do působnosti

žalované vede k tomu, že je porušen rovněž čl. 67 odst. 1 Ústavy, který stanoví, že je vláda vrcholným orgánem výkonné moci. Zároveň je tím část působnosti výkonné moci svévolně vyřazena z odpovědnosti vlády vůči Parlamentu a tím i lidu, jakožto zdroji státní moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy).

Žalovaná v písemném vyjádření k obsahu žaloby navrhla její zamítnutí a k jednotlivým argumentům uvedla následující.

- *K námitkám v prvním žalobním bodu* – k otázce provozování činnosti v rozporu s údaji uvedenými v registru žalovaná odkazuje na rozhodnutí orgánu prvního stupně (bod 29), jakož i na rozhodnutí bankovní rady (strana 3 a 4), ve kterých se již s touto námitkou podrobně vypořádala a mimo jiné uvedla, že správní delikt podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, kterého se dopustí právnická osoba jako pojišťovací zprostředkovatel tím, že provozuje zprostředkovatelskou činnost v pojišťovnictví v rozporu s údaji uvedenými v registru podle § 12 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, je svým charakterem správním deliktem trvajícím.

Bankovní rada ve svém rozhodnutí zdůraznila, že žalobce zahájením spolupráce s pojišťovnou, která nebyla zapsána v registru, vyvolal protiprávní stav, který byl udržován až do 17. 9. 2014, tj. do doby zápisu pojišťoven Generali Pan Europe Limited a Skandia Life Ireland Limited do registru. Ze strany správního orgánu prvního stupně tak bylo s žalobcem řízení o správním deliktu zahájeno včas, a to když mu dne 31. 7. 2014 byl doručen příkaz, tedy ještě předtím, než bylo žalobcem protiprávní jednání ukončeno.

V napadeném rozhodnutí se bankovní rada vypořádala i s odkazem na § 13 odst. 8 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích. Odpovědnost žalobce nebyla posuzována ve vztahu k nesplnění povinnosti bez zbytečného odkladu oznámit České národní bance změnu údajů zapisovaných do registru, nýbrž ve vztahu k provozování zprostředkovatelské činnosti v pojišťovnictví v rozporu s údaji uvedenými v registru. K tvrzení, že předložením ročního výkazu činnosti za rok 2012 povinnost stanovenou v § 13 odst. 8 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích splnil, žalovaná uvádí, že povinnost předložit roční výkaz činnosti a povinnost oznámit změnu údajů zapisovaných do registru jsou dvě odlišné povinnosti, které mají odlišný účel a právní základ. Odpovědnost žalobce za správní delikt ve smyslu § 26a odst. 3 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích nezanikla a správní orgán prvního stupně řízení o správním deliktu podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích zahájil do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.

- *K námitkám ve druhém žalobním bodu* - k námitce nesprávného právního posouzení věci (chybné údaje v ročním výkazu činnosti) odkázala žalovaná na rozhodnutí prvního stupně (bod 40 a 41), jakož i na rozhodnutí bankovní rady (strana 4, 5 a 11). V rozhodnutí bankovní rady je uvedeno, že povinnost pojišťovacího agenta ve lhůtě do 31. března kalendářního roku předkládat České národní bance roční výkaz činnosti, který má obsahovat mimo jiné objem uzavřených obchodů za uplynulý kalendářní rok, je stanovena v § 22 odst. 2 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, kdy podrobnosti a formu ročního výkazu činnosti stanoví Česká národní banka vyhláškou. Podle § 9 odst. 3

vyhlášky č. 582/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích a likvidátorech pojistných událostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 582/2004 Sb.“), se má objem uzavřených obchodů ve výkazu vyjádřit počtem pojistných smluv, jejichž uzavření pojišťovací zprostředkovatel ve sledovaném období za úplatu zprostředkoval, a výši předepsaného pojistného vztahujícího se k těmto pojistným smlouvám.

K povaze posuzovaného Úředního sdělení č. 1/2008, které bylo uveřejněno ve Věstníku České národní banky a ve kterém bylo k vlastnímu obsahu ročního výkazu činnosti uvedeno, že do sloupce „Počet uzavřených pojistných smluv (v ks)“ se uvede v členění podle jednotlivých pojišťoven počet pojistných smluv, které byly nově uzavřeny v uplynulém kalendářním roce, kdy rozhodujícím dnem je datum uzavření pojistné smlouvy, bankovní rada žalované zdůraznila, že nedovozuje nic nového, co by současně nevyplývalo z veřejnoprávních či soukromoprávních předpisů. Rozhodnou skutečností pro obsah ročního výkazu činnosti je tak uzavření obchodu, kdy okamžikem uzavření pojistné smlouvy se dle soukromoprávních předpisů účinných v rozhodné době rozuměl okamžik, kdy byl druhou smluvní stranou přijat návrh na uzavření pojistné smlouvy. Žalovaná nesouhlasí s názorem žalobce, že rozhodným okamžikem pro vymezení objemu uzavřených obchodů je úhrada pojistného a nikoliv uzavření, resp. sjednání pojistné smlouvy. K pochybení žalobce v ročním výkazu činnosti za rok 2012 tak došlo u tří a nikoliv pouze u dvou pojistných smluv.

K tvrzení, že při stanovení výše sankce nebylo vzato v úvahu to, že žalobce byl původně podezřelý z pochybení v pěti případech, ale pochybení se prokázala pouze ve třech případech, žalovaná uvádí, že s ohledem na aplikaci absorpční zásady, kdy za nejprísněji postižitelný správní delikt byl vzat správní delikt podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích (provozování zprostředkovatelské činnosti v rozporu s údaji uvedenými v registru), a nikoliv správní delikt podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích (uvedení nesprávných údajů v ročním výkazu činnosti), je námitka žalobce irelevantní.

Lze tedy shrnout, že žalobce porušil povinnost stanovenou právním předpisem, a to ve třech případech, a nikoliv ve dvou.

- *K námitkám ve třetím žalobním bodu* - správní orgán prvního stupně majetkové poměry žalobce zjistil dostatečně, a to nejen z účetních výkazů, které si vyžádal, ale dále též z ročních výkazů činnosti a výši provizí, které byly žalobci vyplaceny ze strany pojišťoven Hansard Europe Ltd. a Old Mutual International Limited (v minulosti podnikající pod obchodní firmou Skandia Life Ireland Limited). S ohledem na částky objemu pojistného a provizí uvedené v rozhodnutí prvního stupně, tak i v rozhodnutí bankovní rady, žalovaná dále konstatuje, že výnosy v tak nízké výši, v jaké jsou zachycené v účetních výkazech, které žalobce poskytl, nevypovídají o skutečné finanční situaci.

K tvrzení, že z provize jsou hrazeny další náklady, zejména náklady na zajištění veškeré administrativy, respektive veškeré provozní náklady, tedy že provize nejsou čistým ziskem, žalovaná uvádí, že tato skutečnost nemůže být v obecné rovině vnímána jako

legitimní důvod vylučující možnost postihu žalobce pokutou za spáchané správní delikty. V takovém případě by totiž příslušný správní orgán nemohl ve výši pokuty zohlednit závažnost deliktu, ale při určení výměry pokuty by bylo nutné přihlížet jen k čistému hospodářskému výsledku pachatele deliktu, což by mělo za následek, že všechna ostatní kritéria by tím ztrácela význam a pokuta by nemohla plnit svoji preventivní funkci, zejména funkci odradit pachatele deliktu od páchání protiprávní činnosti v budoucnu. Nákladová struktura žalobce je přitom jeho interní záležitostí a na správní uvážení ohledně výše pokuty by nemělo mít vliv, pokud se majetková základna žalobce snižuje kvůli provozním nákladům.

Správním orgánem prvního stupně byly majetkové poměry žalobce zjištěny v dostatečném rozsahu, aniž by bylo zapotřebí majetkové poměry stanovovat odhadem nebo zjišťovat další skutečnosti.

K likvidační povaze uložené pokuty žalovaná uvádí, že se touto námitkou zabýval jak správní orgán prvního stupně (bod 57 až 65 rozhodnutí prvního stupně), tak i bankovní rada (strana 7 až 9 rozhodnutí bankovní rady). Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí č. j. 1 As 9/2008-133) „likvidační charakter“ pokuty má být posuzován zejména z hlediska, zda je pokuta způsobila pachateli správního deliktu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. Vzhledem ke skutečnosti, že je žalobce stále aktivní v zemích EU, kde distribuuje pojistné produkty zahraničních pojišťoven, není jeho výdělečná činnost, tj. generování tržeb z titulu vyplácených provizí, uložením pokuty nikterak dotčena ani ohrožena. Splácení uložené pokuty by žalobci nemělo přivodit neschopnost či ukončení podnikatelské činnosti. Pokud by žalovaná brala v úvahu pouze majetkovou situaci žalobce, ostatní kritéria pro uložení sankce by ztratila význam a pokuta by nemohla plnit preventivní funkci (individuální a generální prevence).

K tvrzení o nesouladu výše uložené sankce s předchozí rozhodovací praxí České národní banky žalovaná uvádí, že i s touto námitkou se správní orgán prvního stupně (bod 30

rozhodnutí prvního stupně) a bankovní rada (strana 9 rozhodnutí bankovní rady) podrobně

vypořádaly. Nelze mechanicky srovnávat výši uložené sankce a dovodit bez dalšího, že se jedná o nesoulad s předchozí rozhodovací praxí žalované. Je nutné zkoumat skutkové okolnosti každého případu, přihlížet k závažnosti deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán (viz § 26a odst. 2 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích). Oproti tomu v posuzovaném případě se jednalo o skutkově odlišný případ, než které byly v rámci dosavadní rozhodovací praxe České národní banky projednávány. Jak již odůvodnila bankovní rada: „Je zřejmé, že pokuta uložená pojišťovacímu zprostředkovateli, jehož aktivity v oblasti zprostředkování pojištění jsou zcela marginální a doplňkovou činností, a pojišťovacímu zprostředkovateli, který sjednává pojistné

smlouvy v objemu několika desítek milionů Kč ročně (měřeno částkou hrubého předepsaného pojistného) v několika členských státech EU, nemůže být srovnatelná.“ Ke srovnání několika

případů pojišťovacích zprostředkovatelů žalovaná uvádí, že ze strany žalobce došlo účelově k vybrání těch případů pojišťovacích zprostředkovatelů, kterým byly uloženy pokuty při samé dolní hranici zákonné sazby. U některých z nich, což je zřejmé ze zveřejněných rozhodnutí, se jednalo o drobné pojišťovací zprostředkovatele, kteří vykonávali činnost pouze na území České republiky, přičemž závažnost jejich jednání byla marginální. Provedení navrženého důkazu prohledáním databáze rozhodnutí žalovaná považuje za nadbytečné.

- *K námitkám ve čtvrtém žalobním bodu* - námitky žalobce jsou zjevně neopodstatněné a účelové, přímo nesouvisející s projednávaným případem. Žalovaná vychází při výkonu své dohledové, tedy i sankční činnosti striktně ze zásady legality, resp. platného práva. Zákon č. 57/2006 Sb., o změně zákonů v souvislosti se sjednocením dohledu nad finančním trhem, kterým byl mimo jiné novelizován zákon o pojišťovacích zprostředkovatelích a zákon o České národní bance, byl schválen v řádném legislativním procesu. Námitky protiústavnosti během legislativního procesu vznášeny nebyly, ani je za téměř 10 let od účinnosti tohoto zákona žádný soud neřešil, ač soudy musely během této doby rozhodovat o řadě správních žalob proti rozhodnutím žalované v oblasti pojišťovnictví.

Podle čl. 98 odst. 1 Ústavy České republiky je hlavním cílem činnosti České národní banky péče o cenovou stabilitu. Vymezuje-li Ústava České republiky hlavní cíl činnosti České národní banky, implicitně přiznává i existenci jiných cílů činnosti České národní banky.

Pokud Česká národní banka podporuje obecnou hospodářskou politiku vlády vedoucí k udržitelnému hospodářskému růstu a obecné hospodářské politiky v Evropské unii se záměrem přispět k dosažení cílů Evropské unie, není v tom žádný rozpor s Ústavou České republiky. Naopak zákon o České národní bance naplňuje čl. 98 odst. 2 Ústavy České republiky, dle kterého postavení, působnost a další podrobnosti stanoví zákon. Podrobnější úprava pro jednotlivé sektory finančního trhu, včetně dohledových pravomocí České národní banky, je pak obsažena v sektorových zákonech (zákon o podnikání na kapitálovém trhu, zákon o bankách, zákon o pojišťovnictví, zákon o pojišťovacích zprostředkovatelích atd.).

V replice ze dne 30. 11. 2015 žalobce zdůraznil, že již ve správním řízení uváděl, že uložená pokuta není v souladu s předchozí rozhodovací praxí žalované, že existují nedůvodné rozdíly mezi rozhodnutím ve věci žalobce a rozhodovací praxí žalované ve skutkově shodných nebo podobných věcech. Nesouhlasí s tím, že žalobce vybral „několik“ rozhodnutí, neboť rešerše předložená v žalobě obsahuje 24 případů, a též není pravdou, že vybral několik případů pojišťovacích zprostředkovatelů, „kterým byly uloženy pokuty při samé dolní hranici zákonné sazby“, když rešerše obsahuje i případ společnosti Stone Finance s.r.o. s pokutou ve výši 1 000 000 Kč.

S ohledem na uvedené žalobce předkládá přehled všech sankčních rozhodnutí žalované ve věci správních deliktů podle § 26 odst. 2 písm. a) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, od 1. 1. 2013, z něhož vyplývá, že žalovaná vydala za toto období celkově 113 rozhodnutí ve věci výše uvedených správních deliktů. Z těchto 113 rozhodnutí pouze ve 4 případech přesáhla výše pokuty 100 000 Kč a pouze ve 2 případech činila výše pokuty 1 000 000 Kč nebo více (konkrétně v jednom případě se

jednalo o pokutu ve výši 1 000 000 Kč a v jednom případě 2 000 000 Kč). Pokuta uložená žalobci je tedy nejvyšší pokutou, kterou žalovaná uložila za správní delikty podle § 26 odst. 2 písm. a) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích od 1. 1. 2013, a současně pokutou, která přesahuje výši pokut běžně ukládaných.

U ústního jednání, které se ve věci konalo dne 8. září 2017, setrval zástupce žalobce na podané žalobě, zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby. Soud zamítl na návrh žalobce na provedení důkazu výkazy žalobce za r. 2011 a 2012 a prohledáním databáze rozhodnutí žalované na internetových stránkách: www.cnb.cz/cs/dohled_financni_trh/vykon_dohledu/pravomocna_rozhodnuti, s parametry segment „pojišťovací zprostředkovatelé“, druh řízení „uložené sankce“, s datem zahájení řízení v roce 2014 a to pro nadbytečnost, neboť uvážil, že není obsah výkazů žalobce za r. 2011 a 2012 sporný a listiny obsažené ve správním spise byly shromážděny v rozsahu, který soudu umožnil věc meritorně posoudit a rozhodnout. Rovněž soud zamítl návrh žalované, která uvedla, že v případě potřeby lze pro potřeby soudního řízení (s ohledem na ochranu mlčenlivosti nikoli ve vztahu k žalobci) předložit soudu všechny správní spisy žalované ve věcech správních deliktů podle § 26 odst. 2 písm. a) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, od 1. 1. 2013, a to rovněž z důvodu nadbytečnosti (viz dále).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že jeho činnost žalovaná nesprávně zhodnotila po právní stránce, neboť neoznámení změn údajů zapisovaných do registru České národní bance je pouze jednorázovým neplněním povinnosti. Daný správní delikt proto nemůže být trvajícím správním deliktem. Nadto žalovaná měla údaje o dotčených pojišťovnách k dispozici z ročního výkazu činností pojišťovacího agenta za rok 2012, přesto proti žalobci neučinila žádné právní kroky. V návaznosti na uvedené žalobce dovozuje, že ho žalovaná nesprávně shledala vinným ze správního deliktu, ačkoliv uplynula prekluzivní lhůta pro zahájení správního řízení.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích *právnícká osoba se jako pojišťovací zprostředkovatel dopustí správního deliktu tím, že provozuje zprostředkovatelskou činnost v pojišťovnictví v rozporu s údaji uvedenými v registru podle § 12.*

Podle § 12 odst. 3 písm. c) o pojišťovacích zprostředkovatelích se do registru zapisují mimo jiné následující údaje: *předmět podnikání podle tohoto zákona, v případě vázaného pojišťovacího zprostředkovatele, podřízeného pojišťovacího zprostředkovatele, pojišťovacího agenta a samostatného likvidátora pojistných událostí pojišťovnu nebo pojišťovacího zprostředkovatele, pro kterého je činný.*

Podle § 13 odst. 8 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích *změnu údajů zapisovaných do registru, včetně prohlášení a zrušení konkursu, rozhodnutí o úpadku nebo vstupu do likvidace, je pojišťovací zprostředkovatel povinen bez zbytečného odkladu oznámit České národní bance, jakmile se o této změně dozvěděl.*

Podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích *se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako pojišťovací agent nebo pojišťovací makléř uvede v ročním výkazu činnosti podle § 22 odst. 2 nesprávné údaje.*

Podle § 26 odst. 3 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, za správní delikt podle odstavce 2 se uloží pokuta do 10 000 000 Kč.*

Podle § 26a odst. 3 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Česká národní banka o něm nezahájila řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděla, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.*

Soud při posouzení dané věci vyšel ze skutečnosti, kterou žalobce nijak nerozporeje (a současně koresponduje s obsahem správního spisu), že v období od 1. 1. 2012 do 17. 9. 2014 byl v postavení pojišťovacího agenta rovněž pro společnosti Generali Pan Europe Limited (Irsko) a Skandia Life Ireland Limited (Irsko); tyto pojišťovny však neměl zapsány v registru pojišťovacích zprostředkovatelů.

Nejprve se soud zabýval otázkou, zda posuzovaný správní delikt spočívající v provozování zprostředkovatelské činnosti v pojišťovnictví v rozporu s údaji uvedenými v registru podle § 12 výše uvedeného zákona je správním deliktem trvajícím.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „*za trvající jiný správní delikt lze považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popř. jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu*“ (rozsudek ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002-44).

Za určující vymezení nežádoucího jednání soud v daném případě shledává skutečnost, že pojišťovací zprostředkovatel zprostředkovatelskou činnost v pojišťovnictví „provozuje“ v rozporu s údaji uvedenými v registru podle § 12. Použití slovesa „provozuje“ (vid nedokonavý) znamená, že zákonem chráněný zájem „provozování zprostředkovatelské činnosti v pojišťovnictví v souladu s údaji uvedenými v registru podle § 12 zákona“ je porušován, není-li stanovená povinnost dodržována po celou dobu provozování zprostředkovatelské činnosti.

V posuzovaném případě nežádoucí jednání žalobce jako pojišťovacího zprostředkovatele shledává soud shodně s žalovanou ve skutečnosti, že provozoval zprostředkovatelskou činnost v pojišťovnictví v rozporu s údaji uvedenými v registru, tedy že žalobce nedostál své povinnosti provozovat zprostředkovatelskou činnost v pojišťovnictví v souladu s údaji uvedenými v registru podle § 12 zákona. Žalovaná se správně neopomněla zabývat i vymezením konce postihovaného období, když v návaznosti na kvalifikaci předmětného deliktu jako deliktu trvajících, který spočívá v daném případě v udržování protiprávního stavu, dobu ukončení deliktu vymezila datem „do 17. 9. 2014“, kdy byly pojišťovny Generali Pan Europe Limited a Skandia Life Ireland Limited do registru zapsány. Uvedené časové vymezení skutku shledává soud správným.

Soud proto dospěl k prvnímu dílčímu závěru, že žalobce se dopustil správního deliktu trvajících, jelikož svým jednáním vyvolal protiprávní stav, který posléze udržoval. Tím, že žalobce zahájil spolupráci s pojišťovnou, která nebyla zapsána v registru podle § 12 zákona, vyvolal protiprávní stav spočívající v provozování zprostředkovatelské činnosti v rozporu s údaji uvedenými v registru. Tento protiprávní stav udržoval až do 17. 9. 2014, kdy byly pojišťovny Generali Pan Europe Limited a Skandia Life Ireland Limited do registru zapsány.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, v níž tvrdí, že pokuta uložená podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona je sankcí za nesplnění základní povinnosti podle § 13 odst. 8 zákona, tj. povinnosti bez zbytečného odkladu oznámit České národní bance změnu údajů zapisovaných do registru, z čehož žalobce dovozuje, že se nemůže jednat o správní delikt trvajících. S námitkou tohoto obsahu se bankovní rada vypořádala na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde se uvádí, že *„ze strany správního orgánu prvního stupně byla odpovědnost účastníka řízení (...) posuzována nikoliv ve vztahu k nesplnění povinnosti stanovené v § 13 odst. 8 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, tj. k nesplnění povinnosti bez zbytečného odkladu oznámit České národní bance změnu údajů zapisovaných do registru, nýbrž ve vztahu k provozování zprostředkovatelské činnosti v pojišťovnictví v rozporu s údaji uvedenými v registru. K argumentaci účastníka řízení, že povinnost stanovenou v § 13 odst. 8 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích splnil, a to předložením ročního výkazu činnosti za rok 2012, bankovní rada uvádí, že povinnost oznámit změnu údajů zapisovaných do registru jsou dvě odlišné povinnosti, které mají i odlišný účel a právní základ. V prvním případě se jedná o zabezpečení výkonu dohledu a ve druhém případě se jedná o informování veřejnosti. Splnění těchto povinností nelze vzájemně nahrazovat.“* S uvedeným hodnocením se soud ztotožňuje a poukazuje na již výše uvedený výklad soudu ohledně spáchání správního deliktu trvajících žalobcem, který naplnil svým jednáním skutkovou podstatu § 26 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích.

Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že v jeho případě se jednalo o jednorázové porušení povinnosti ohlásit určitou skutečnost do registru. Správním deliktem podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích není neohlášení skutečností, ale provozování činnosti v rozporu s údaji v registru, tedy skutek trvajících.

Ve výše citovaném rozsudku ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002-44 se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k běhu lhůty pro zahájení správního řízení o uložení pokuty: *„Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, může začít běžet teprve od okamžiku ukončení trvajících správního deliktu. Pokaždé, kdy se správní orgán*

dozví, že protiprávní stav je delikventem pořád udržován, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajícího jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty. Jednání, jehož se žalobce dopustil, mělo charakter trvajícího jiného správního deliktu.“

Lhůta pro uložení pokuty, resp. pro zahájení řízení o uložení pokuty tak v případě žalobce mohla začít běžet až dnem ukončení trvání protiprávního stavu, tedy až dnem 17. 9. 2014. Přitom správní řízení s žalobcem bylo zahájeno již doručením příkazu dne 31. 7. 2014 (č. j. 2014/22701/570). Lze proto uzavřít, že lhůta pro zahájení správního řízení byla zachována.

Soud s ohledem na uvedené uzavírá, že námitky v prvním žalobním bodu jsou nedůvodné.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že z příkazu vydaného žalovanou dne 31. 7. 2014, č. j. 2014/22701/570 vyplývá, že v době zahájení řízení byl žalobce podezřelý, že ve výkazu neuvedl 5 pojistných smluv, z prvostupňového rozhodnutí pak vyplývá, že pochybení se prokázalo pouze ve třech případech, přesto pokuta zůstala ve výši 3 000 000 Kč. Dále žalobce dodává, že v jednom případě postupoval metodicky jinak, než jak je uvedeno v Úředním sdělení z 2. 1. 2008, neboť za rozhodné datum považoval datum úhrady pojistného, a nikoliv datum uzavření smlouvy. Správní orgán posoudil podle žalobce věc po právní stránce nesprávně, jelikož jako porušení zákona posoudil pouhou metodickou odchylku od postupů od materiálu žalované, který nemá povahu právního předpisu.

K této námitce soud připomíná, že z § 22 odst. 2 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích mimo jiné vyplývá, že *„pojišťovací agent a pojišťovací makléř je povinen ve lhůtě do 31. března kalendářního roku předkládat České národní bance roční výkaz činnosti, který bude obsahovat seznam pojišťoven nebo pojišťovacích zprostředkovatelů, pro které byl v uplynulém kalendářním roce činný, objem uzavřených obchodů za uplynulý kalendářní rok a objem pojistného, popřípadě pojistného plnění, pokud byl v uplynulém kalendářním roce zmocněn k jeho přenosu. Je-li pojišťovací agent nebo pojišťovací makléř právnickou osobou, musí být správnost a úplnost ročního výkazu činnosti potvrzena podpisem odpovědného zástupce. Podrobnosti a formu ročního výkazu činnosti stanoví Česká národní banka vyhláškou.“*

Vyhláškou vydanou na základě uvedeného zákonného zmocnění je prováděcí vyhláška č. 582/2004 Sb., která mimo jiné upravuje podrobnosti a formu ročního výkazu činnosti pojišťovacího agenta a pojišťovacího makléře. V § 9 odst. 2 prováděcí vyhlášky je konkrétně stanoveno, že výkaz činnosti pojišťovacího agenta a pojišťovacího makléře, který je právnickou osobou, s výjimkou výhradního pojišťovacího agenta, obsahuje a) jeho obchodní firmu, popřípadě jeho název, b) jeho sídlo a adresy všech jeho poboček, c) jeho registrační číslo, identifikační číslo, d) seznam pojišťoven, pro které byl v uplynulém kalendářním roce činný, jde-li o pojišťovacího agenta, e) seznam pojišťoven, kterým v uplynulém kalendářním roce zprostředkoval uzavření pojistné smlouvy pro své klienty, jde-li o pojišťovacího makléře, f) objem jím uzavřených obchodů za uplynulý kalendářní rok, a to v celkové výši a ve výši podle jednotlivých pojišťoven, g) objem jím inkasovaného

pojistného, popřípadě zprostředkovaného pojistného plnění, pokud byl v uplynulém kalendářním roce zmocněn k přenosu těchto finančních prostředků, a h) seznam pojišťovacích zprostředkovatelů s bydlištěm nebo sídlem v jiném členském státě než České republice, pro které byl činný. Podle odst. 3 tohoto ustanovení vyhlášky objem uzavřených obchodů se ve výkazu vyjádří počtem pojistných smluv, jejichž uzavření pojišťovací zprostředkovatel ve sledovaném období za úplatu zprostředkoval, a výší předepsaného pojistného vztahujícího se k těmto pojistným smlouvám.

Jak vyplývá z citovaného ustanovení, rozhodným okamžikem pro zanesení informace do výkazu ve sledovaném období je uzavření pojistné smlouvy. Tvrzení žalobce spočívající v názoru, že rozhodným datem je datum úhrady pojistného, je tudíž nesprávné.

Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že porušení zákona posoudila žalovaná pouhou metodickou odchylkou od postupů v Úředním sdělení č. 1/2008, které nemá povahu právního předpisu.

Lze konstatovat, že Úřední sdělení č. 1/2008 pouze podrobněji rozvádí povinnosti stanovené v zákoně o pojišťovacích zprostředkovatelích a v jeho prováděcí vyhlášce a informuje o tom, jak správně vyplnit roční výkaz činnosti. Úřední sdělení nestanoví žádné nové povinnosti a ani neukládá způsob posuzování rozhodného data, který by se lišil od prováděcí vyhlášky. Soud danou námitku posoudil v souladu s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2006, č. j. 2 Ao 1/2006 – 47, kde se uvedený soud zabýval posouzením povahy „úředního sdělení“ vydaného Českou národní bankou.

Pokud jde o dílčí námitku, že původně byl žalobce podezřelý, že neuvedl pět pojistných smluv, ale nakonec se ukázalo, že neuvedl pouze tři pojistné smlouvy, přesto mu v obou případech byla uložena pokuta v totožné výši, soud ve shodě s žalovanou musí poukázat na použití absorpční zásady.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54 podstata absorpční zásady tkví „v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno)“.

V daném případě byl nejpřísněji postižitelným deliktem správní delikt provozování činnosti v rozporu s údaji uvedenými v registru dle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích. Případná sankce za správní delikt podle § 26 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, který spočívá v uvedení nesprávných údajů v ročním výkazu činnosti, byla absorbována do pokuty za prvně uvedený delikt. Pokuta ve výši 3.000.000,- Kč se tedy vztahuje ke správnímu deliktu spáchanému podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, a proto na její výši nemůže mít vliv skutečnost, že se spáchání v pořadí druhého správního deliktu podle § 26 odst. 1 písm. b) tohoto zákona nakonec ukázalo jako méně závažné (neuvedení tří pojistných smluv namísto původně uváděných pěti pojistných smluv). Pro úplnost soud dodává, že žalobcova námitka, že v době zahájení řízení byl žalobce podezřelý, že ve výkazu neuvedl 5 pojistných smluv, se vztahuje k příkazu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 2014/22701/570. Jak vyplývá z § 150 odst. 3

správního řádu podáním odporu, se příkaz ruší, a v řízení se pokračuje, tak se stalo i v daném případě. Po provedení správního řízení žalovaná dospěla k závěru, že žalobce neuvedl pouze tři pojistné smlouvy, tomu odpovídají i skutková zjištění ve správním spise. Neuvedení dvou pojistných smluv je přitom mezi účastníky nesporné a k námitce ohledně pojistné smlouvy č. 50038340 se soud vyjádřil již výše na str. 11 rozsudku.

Soud proto shrnuje, že námitky ve druhém žalobním bodu nejsou důvodné.

Námitky uvedené ve třetím žalobním bodu, které se týkají výše uložené pokuty, zahrnují:

- námitku nedostatečně zjištěných majetkových poměrů žalobce,
- námitku, že uložená pokuta je pro žalobce likvidační a
- námitku, že uložená sankce je v rozporu s dlouhodobou praxí žalované.

Výší uložené sankce se žalovaná zabývala na str. 9 - 15 rozhodnutí a s totožnými námitkami, jaké jsou ohledně výše pokuty uvedeny v žalobě, se rozkladový orgán vypořádává na str. 7 - 11 napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že správní orgány v daném případě při stanovení výše pokuty s ohledem na spáchání více deliktů správně vycházely z absorpční zásady (kdy jsou sbíhající se delikty postiženy pouze sankcí, která je zákonem stanovena za nejtěžší z nich, v tomto případě tedy správní delikt spočívající v provozování zprostředkovatelské činnosti v pojišťovnictví v rozporu s údaji uvedenými v registru podle § 12 zákona), přitom posoudily i možné liberační důvody ve smyslu § 26a odst. 1 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích a zabývaly se jednotlivými zákonnými kritérii v souladu s ustanovením § 26a odst. 2 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích (závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán). Byla zohledněna i skutečnost, že zákon o pojišťovacích zprostředkovatelích umožňuje za delikt dle § 26 odst. 2 písm. a) tohoto zákona uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč (§ 26 odst. 3 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích). Protože soud uvedené hodnocení shledal adekvátní danému případu, pro stručnost na toto hodnocení odkazuje.

Žalovaná neopomněla ani uvést důvody, které vyvrací námitku žalobce, že pochybení týkající se řádného plnění pravidelných informačních povinností vůči České národní bance, stejně jako nesoulad údajů v registru se skutečným stavem, lze považovat za pouhé formální administrativní pochybení (viz bod 53 a 54 prvostupňového rozhodnutí). ČNB přitom poukázala na skutečnost, „že účastník řízení notifikoval poskytování služeb téměř ve všech členských státech Evropské unie. Za podstatné z hlediska společenské nebezpečnosti jednání považuje správní orgán i to, že účastník řízení cílí zejména na občany Spojeného království v důchodovém věku, kteří trvale žijí na území Kypru. Těm pak poskytuje službu spočívající v transformaci jejich penzijních produktů na produkty investičního (rezervotvorného) životního pojištění, které jsou v nabídce zejména shora uvedených pojišťoven, které účastník řízení neměl v registru zapsány.“ S uvedenou úvahou se soud ztotožňuje a dodává, že notifikace poskytování služeb téměř ve všech členských státech Evropské unie

má pro žalobce velký význam z hlediska možného rozsahu působení a činnosti poskytování zprostředkovatelských služeb žalobcem, o to více je nezbytné, aby při své činnosti dbal dodržování všech zákonných pravidel.

Za významnou shledává soud skutečnost, že žalovaná nejenže zpochybnila údaje uvedené žalobcem v účetních výkazech, které coby účastník řízení předložil (a shodně je opakuje v podané žalobě), ale vyvrátila je argumentačně na základě vlastního šetření, a to zjištěním od dvou spolupracujících pojišťoven. Navzdory skutečnosti, že žalobce vykázal ve svých výkazech zisku a ztrát sestavených ke dni 31. 12. 2012 a ke dni 31. 12. 2013 tržby (výkony) ve výši 268 000 Kč resp. 504 000 Kč, z informací od těchto dvou subjektů vyplývá, že žalobci byly vyplaceny provize (které představují pro účastníka řízení tržby) přesahující částku 132 000 GBP za rok 2012 a přesahující částku 106 000 GBP za rok 2013. Posuzovaný skutkový stav dokresluje žalovanou uváděné podpůrné kritérium, za něž zvolila výši inkasovaného pojistného ze zprostředkovaných pojistných smluv, neboť u pojistných smluv, které žalobce zprostředkoval klientům u pojišťoven, které měl mít a neměl zapsány v registru, nelze přehlédnout mimořádně vysoké pojistné, které klienti v rámci těchto pojistných smluv uhradili, což v roce 2012 vedlo k tomu, že celková výše inkasovaného pojistného ze zprostředkovaných pojistných smluv pro společnost Generali Pan Europe Limited byla ve výši 8 043 220 Kč a celková výše inkasovaného pojistného ze zprostředkovaných pojistných smluv pro společnost Skandia Life Ireland Limited byla ve výši 3 580 371 Kč. V roce 2013 byla celková výše inkasovaného pojistného ze zprostředkovaných pojistných smluv pro společnost Generali Pan Europe Limited 4 933 770 Kč a celková výše inkasovaného pojistného ze zprostředkovaných pojistných smluv pro společnost Skandia Life Ireland Limited 65 883 279 Kč. Uvedené údaje v návaznosti na zjištěnou provizi vyplacenou žalobci za jeho zprostředkovatelskou činnost - pojišťovna Hansard Europe Ltd vyplatila účastníkovi řízení v roce 2011 provizi ve výši 172 288 GBP, v roce 2012 provizi ve výši 84 118 GBP, v roce 2013 provizi ve výši 6 309 GBP a v roce 2014 provizi ve výši 3 772 GBP, dále pojišťovna Old Mutual International Limited (v minulosti podnikající pod obchodní firmou Skandia Life Ireland Limited) vyplatila účastníkovi řízení v roce 2011 provizi ve výši 94 778 GBP, v roce 2012 provizi ve výši 48 273 GBP, v roce 2013 provizi ve výši 96 019 GBP a v roce 2014 provizi ve výši 132 820 GBP - jsou dle soudu adekvátním podkladem pro zpochybnění věrohodnosti údajů uvedených žalobcem v předložených účetních výkazech.

Žalovaná dále v reakci na námitku, že z vyplacené provize musí uhradit provizi podřízeným pojišťovacím zprostředkovatelům a pak další náklady jako je například nájem apod., konstatovala, že účastník řízení má „oficiálně“ v registru pojišťovacích zprostředkovatelů zapsaného pouze jednoho podřízeného pojišťovacího zprostředkovatele, a to M. L. od 20. 1. 2015, na základě čehož uvedla svou správní úvahu, *„že buď účastník řízení skutečně žádného jiného pojišťovacího zprostředkovatele nemá a většinu provizí vyplacených pojišťovnami nepřerozděluje distributorům a ponechává si jejich podstatnou část sám, anebo má více podřízených pojišťovacích zprostředkovatelů (viz bod 60 tohoto rozhodnutí), ale vůbec je nemá v registru zapsané, což by mohlo nasvědčovat tomu, že účastník řízení porušuje zákon o pojišťovacích zprostředkovatelích. Tyto skutečnosti však nejsou předmětem tohoto řízení a tudíž k nim správní orgán v tomto řízení nemůže přihlížet.“* Uvedenou úvahu shledává soud zcela logickou, racionální, opírající se o údaje poskytnuté žalobcem pro registr pojišťovacích zprostředkovatelů. I když žalobce v průběhu rozkladového řízení dále předložil provizní smlouvu se zprostředkovatelem panem F., z níž vyplývá výše provize 70 % u produktů s pojistným placeným jednorázově, podstatnou dle soudu je skutečnost, že

žalobce nijak neprokázal, zda a v jaké výši provize za příslušná období vyplatil svým spolupracujícím zprostředkovatelům (ani nedoložil konkrétní platby za konkrétní položky tvořící jeho ostatní náklady). V obecné rovině lze dodat, že smlouva, popř. dodatek smlouvy, nemohou samy o sobě představovat důkazní prostředek prokazující splnění závazku, který je obsažen ve smlouvě a lze souhlasit s žalovanou i v tom, že nákladová struktura jednotlivých subjektů je jejich interní záležitostí subjektu a nemůže mít vliv na správní uvážení ohledně výše pokuty, potažmo nelze činit z této indicie další kritérium pro stanovení výše pokuty.

K údajům, které obsahují účetní výkazy žalobce ke dni 31. 12. 2013, jenž žalobce opakuje následně i v žalobě, soud uvádí, že mezi účastníky nejsou spornými tyto údaje, ani údaje, které žalobce následně v průběhu správního řízení vyčíslil ve svém podání ze dne 6. 5. 2015. Rozporným mezi účastníky je však hodnocení těchto údajů a to v návaznosti na výše uvedená vlastní šetření prováděná žalovanou. Soud provedená šetření žalované shledává za zcela odpovídající potřebě zjištění majetkových poměrů žalobce v daném případě a rovněž potřebě ověření věrohodnosti údajů poskytnutých žalobcem.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaná se zjištěním majetkových poměrů žalobce zabývala velmi podrobně a neomezila se přitom pouze na posouzení žalobcem výše uvedených údajů, ale doplnila je i o vlastní šetření majetkových poměrů žalobce. Hodnocení jednotlivých poznatků a důkazních prostředků shledává soud zcela přesvědčivé a logické, když žalovaná i rozkladový orgán podrobně vysvětlují, v čem tkví závažnost spáchaného správního deliktu (včetně uvedení důvodů, pro které se nejedná o delikt pouze administrativního charakteru) a proč je vzhledem k tomuto deliktu přiměřená pokuta ve stanovené výši 3 000 000 Kč. Soud souhlasí s žalovanou, že jednání žalobce znatelně ohrozilo chráněný zájem na tom, aby registr, jakožto zdroj informací o pojišťovacích zprostředkovatelích pro účastníky finančního trhu, obsahoval pravdivé údaje.

S ohledem na skutečnost, že žalobce námitku ohledně likvidačního charakteru uložené pokuty uplatňoval již ve správním řízení, soud konstatuje, že na str. 7 - 8 napadeného rozhodnutí rozkladový orgán mimo jiné uvedl: „...likvidační charakter“ pokuty má být posuzován zejména z toho hlediska, zda je pokuta způsobilá účastníku řízení sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“, přičemž dodal s ohledem na stávající situaci žalobce, že „.... ztráta v posledním roce a relativně nízké zůstatky (vzhledem k výši pokuty) na jeho bankovních účtech neznamenaají, že by splácení pokuty ve výši stanovené správním orgánem prvního stupně přivodilo účastníku řízení platební neschopnost či ukončení podnikatelské činnosti. Dle dostupných informací je účastník řízení stále aktivní v zemích EU, kde distribuuje pojistné produkty zahraničních pojišťoven. Jeho výdělečná činnost, tj. generování tržeb z titulu vyplacených provizí, není uložením pokuty nikterak dotčena ani ohrožena. Navíc bankovní rada je přesvědčena, že provize z předchozích let jsou schopny dostatečně pokrýt ztrátu z roku 2014.“

Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že „likvidační pokutou“ je sankce, která je nepřiměřená osobním a

majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“

Výše uvedená úvaha správního orgánu je v souladu se zjištěními žalované výše uvedenými. Rovněž lze souhlasit s rozkladovým orgánem, že ztráta v posledním roce a relativně nízké zůstatky na bankovních účtech neznamenají, že by splácení pokuty přivodilo žalobci platební neschopnost, či přímo nutnost ukončit podnikatelskou činnost. K tomu soud dodává, že sám žalobce nikterak nedoložil, že by pro něj uhrazení pokuty mohlo mít likvidační důsledky.

K námitce, že uložená výše sankce 3 000 000 Kč je ve zjevném rozporu s výší sankcí, které byly v posledních letech žalovanou ukládány za pochybení obdobného charakteru, soud uvádí, že v obecné rovině lze souhlasit s žalobcem, že správní orgány by měly rozhodovat v obdobných věcech obdobným způsobem tak, aby nebylo porušeno legitimní očekávání účastníků řízení. Současně je však třeba trvat na relativní vázanosti správních orgánů dosavadní správní praxí do té míry, že ji nelze uplatňovat absolutně (jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS: *„Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“*

V daném případě žalobce již v průběhu správního řízení upozorňoval na skutečnost, že výše uložené pokuty v jeho věci je v rozporu s ustálenou praxí žalované (konkrétně ve vyjádření ze dne 13. 10. 2014, kde poukázal konkrétně na 25 rozhodnutí žalované a posléze v rozkladu ze dne 20. 11. 2014, kde poukázal na 24 rozhodnutí žalované, kde uvedl i rozhodnutí ve věci pokuty uložené společnosti Stone Finance s.r.o. ve výši 1 000 000 Kč). V napadeném rozhodnutí bankovní rada k námitce nesouladu s předchozí rozhodovací praxí žalované uvedla, že *„účastník řízení zcela účelově vybral několik případů pojišťovacích zprostředkovatelů, kterým byly uloženy pokuty při samé dolní hranici zákonné sazby. Srovnání pokut uložených sice za typově obdobné jednání, ale z hlediska velikosti a rozsahu činnosti odlišným subjektům, tedy bez bližší znalosti konkrétního skutkového stavu a (rozhodných) okolností majících vliv na sankci, resp. výši pokuty v daném případě, považuje bankovní rada za irrelevantní.“* Následně bankovní rada dodala, že *„Je zřejmé, že pokuta uložená pojišťovacímu zprostředkovateli, jehož aktivity v oblasti zprostředkování pojištění jsou zcela marginální a doplňkovou činností, a pojišťovacímu zprostředkovateli, který sjednává pojistné smlouvy v objemu několika desítek milionů Kč ročně (měřeno částkou hrubého předepsaného pojistného) v několika členských státech EU, nemůže být srovnatelná. Navíc takové srovnání opomíjí fakt, že správní orgán je v každém případě povinen zohlednit individuální okolnosti každého jednotlivého případu. Pokud jde o přiměřenost pokuty uložené napadeným rozhodnutím, resp. závažnost jednání účastníka řízení, bankovní rada připomíná, že účastník řízení jen od společnosti Old Mutual International Limited, kterou neměl zapsanu v registru pojišťovacích zprostředkovatelů, inkasoval za období uvedené v bodu I (i) výroku napadeného rozhodnutí provize ve výši cca 9 mil. Kč (srov. bod 59 a poznámky pod čarou č. 9, 10, 11 napadeného rozhodnutí).“*

Bankovní rada závěrem zdůrazňuje, že výše pokuty uložené účastníkovi řízení se pohybuje v mezích zákona (přesněji řečeno v dolní polovině zákonem povoleného rozpětí, které je 10 mil. Kč), a proto na ni nelze ani z tohoto hlediska pohlížet jako na excesivní a nezákonnou.“

Je zřejmé, že pokuta uložená žalobci patří mezi vyšší pokuty, které žalovaná uložila za spáchání správních deliktů podle § 26 odst. 2 písm. a) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích od 1. 1. 2013.

Při posouzení této skutečnosti soud dospěl k závěru, že žalovaná nejenže řádně odůvodnila výši pokuty (kterou i v tomto případě uložila v rámci dolní poloviny zákonné sazby), včetně odůvodnění jednotlivých zákonných kritérií (závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán) v daném případě, avšak byly přezkoumatelným způsobem vyloženy i důvody, které vedly správní orgány k tomu, že v daném případě na rozdíl od případů žalobcem uváděných, se jednalo o natolik závažné porušení zákona, že přikročily k uložení pokuty v relativně vyšší výši než tomu bylo v žalobcem uváděných případech, resp. bylo uvedeno v jakých ohledech posuzovaný případ naplňuje znaky určité výjimečnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017-37). Zde je třeba poukázat zejména na skutečnosti vyplývající ze správního spisu i napadených rozhodnutí, a sice, že žalobce je pojišťovacím zprostředkovatelem, jehož aktivity v oblasti zprostředkování pojištění nejsou doplňkovou činností, nýbrž sjednává pojistné smlouvy v objemu několika desítek milionů Kč ročně (měřeno částkou hrubého předepsaného pojistného), tyto smlouvy sjednává v několika členských státech Evropské unie, přičemž ohledně posouzení závažnosti jednání žalobce nelze opomenout skutečnost, že žalobce jen od společnosti Old Mutual International Limited, kterou neměl zapsanu v registru pojišťovacích zprostředkovatelů, inkasoval za období od 1. 1. 2012 do 17. 9. 2014 provize ve výši cca 9 000 000 Kč.

Dle soudu není na místě, aby se žalovaná, potažmo rozkladový orgán a následně soud vypořádal s každým jednotlivým rozhodnutím, na které žalobce upozorní s námitkou nejednotnosti správní praxe. Je tomu tak právě proto, že správní orgán je v každém případě povinen zohlednit individuální okolnosti každého jednotlivého případu. Soud po posouzení dané věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí i z tohoto hlediska ob stojí a že správní orgány v dostatečné míře objasnily a uvedly důvody, které lze označit za ne zcela standardní znaky každého posuzovaného případu, které je vedly k uložení pokuty (na rozdíl od ostatních žalobcem uváděných případů), a to právě ve výši jedné třetiny zákonem stanovené horní sazby. Soud dodává, že ověřil, že v žalobcem uváděných případech, na něž poukazoval v rámci správního řízení, byly posuzovány skutkově odlišné případy a správní delikty s nižší mírou ohrožení chráněného zájmu. Lze připomenout, že správní trestání musí být individualizované a brát v úvahu okolnosti každého jednotlivého případu. Nelze proto bez dalšího porovnávat výši pokut uložených v jiných případech.

S ohledem na výše uvedené dle soudu správní orgány dostatečně odůvodnily výši pokuty vzhledem k závažnosti správního deliktu, přičemž vzaly v úvahu i majetkové poměry žalobce. Při stanovení výše pokuty nebylo vybočeno z mantinelů správního uvážení.

K námitkám a návrhu žalobce ve čtvrtém žalobním bodu, v němž žalobce poukazuje na neústavnost konkrétních ustanovení zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích a

zákona o České národní bance, soud uvádí, že tvrzení žalobce shledává nedůvodným a zcela účelovým.

Podle čl. 98 odst. 1 Ústavy ČR *„Česká národní banka je ústřední bankou státu. Hlavním cílem její činnosti je péče o cenovou stabilitu; do její činnosti lze zasahovat pouze na základě zákona.* Podle čl. 98 odst. 2 Ústavy ČR *„Postavení, působnost a další podrobnosti stanoví zákon.* Z výše citovaného čl. 98 Ústavy vyplývá, že péče o cenovou stabilitu je hlavním cílem činnosti ČNB, nicméně z toho nelze dovozovat, že by ČNB již jiné cíle mimo hlavního neměla, naopak v odstavci druhém čl. 98 je stanoveno, že zákon stanoví postavení, působnost a další podrobnosti.

Tímto zákonem je především zákon o České národní bance, který v § 2 stanoví, že *„Hlavním cílem činnosti České národní banky je péče o cenovou stabilitu. Česká národní banka dále pečuje o finanční stabilitu a o bezpečné fungování finančního systému v České republice. Pokud tím není dotčen její hlavní cíl, Česká národní banka podporuje obecnou hospodářskou politiku vlády vedoucí k udržitelnému hospodářskému růstu a obecné hospodářské politiky v Evropské unii se záměrem přispět k dosažení cílů Evropské unie. Česká národní banka jedná v souladu se zásadou otevřeného tržního hospodářství.“*

Mezi úkoly, které Česká národní banka plní, náleží i podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o České národní bance výkon dohledu nad osobami působícími na finančním trhu (§ 44 odst. 1).

Podle § 44 odst. 1 písm. c) vykonává ČNB dohled nad pojišťovnami, zajišťovnami, penzijními fondy, penzijními společnostmi a dalšími osobami působícími v oblasti pojišťovnictví, doplňkového penzijního spoření, důchodového spoření a penzijního připojištění podle zákonů upravujících pojišťovnictví, činnost pojišťovacích zprostředkovatelů, penzijní připojištění, doplňkové penzijní spoření a důchodové spoření.

Podle § 44 odst. 2 písm. c) zákona o České národní bance dohled zahrnuje, nejde-li o řešení krize podle zákona upravujícího ozdravné postupy a řešení krize na finančním trhu, kontrolu dodržování zákonů a přímo použitelných předpisů Evropské unie, jestliže je k této kontrole Česká národní banka tímto zákonem nebo jinými právními předpisy zmocněna, a kontrolu dodržování vyhlášek vydaných Českou národní bankou.

Dle soudu je zcela jednoznačné, že dohled nad činností pojišťovacích zprostředkovatelů je v souladu s ustanoveními zákona o České národní bance, který není v rozporu s čl. 98 Ústavy, ale naopak tento článek provádí.

S ohledem na výše uvedené důvody, dospěl soud k závěru, že není na místě, aby Ústavnímu soudu podával návrh na zrušení žalobcem uváděných zákonných ustanovení.

Jelikož žalobce navrhl v žalobě, aby soud výši uložené pokuty za správní delikt snížil, zabýval se soud i otázkou, zda je namístě v daném případě nahradit správní uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu.

Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012-20 „... ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního oprávnění) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty (byť uložené v rámci zákona). Užitím moderačního práva soud především fakticky aprobuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí (v rámci hledisek vymezených žalobními body); v opačném případě je užití moderační vyloučeno a náprava může být zjednána pouze zrušením takového rozhodnutí (jeho části) pro jeho nezákonnost. Tím, že soud trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž nahrazuje jeho správní úvahu úvahou vlastní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82).“

Městský soud v Praze dospěl v daném případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 3 000 000 Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 26 odst. 3 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích v rozmezí do 10 000 000 Kč. Pokuta byla uložena v dolní polovině sazby a představuje cca 30 % horní zákonné sazby. Soud se neshoduje s žalobcem ani v jeho tvrzení, že výše uložené pokuty je s ohledem na jeho majetkové poměry zjevně nepřiměřená. V daném případě se jedná o situaci, jejíž specifikum spočívá v tom, že je spáchán správní delikt, kdy z okolností případu vyplývá, že žalobce v důsledku deliktní činnosti provozoval zprostředkovatelskou činnost mimo rámec jím uváděných údajů v registru a obdržel finanční prostředky, které však nepromítl řádně do jím uváděných údajů ve výkazech, což vyvrací jeho tvrzení, že jeho majetkové poměry jsou zcela nepříznivé.

Za této situace dospěl soud k závěru, že předmětná pokuta není v takové výši, aby byla způsobila sama o sobě přivodit platební neschopnost žalobce. Dle soudu nemůže být předmětná pokuta tím určujícím důvodem, pro který by se společnost dostala do platební neschopnosti nebo společnost byla nucena ukončit podnikatelskou činnost. Existují ekonomické nástroje, které jsou adekvátně využitelné pro odvrácení akutní, ale i dlouhodobě nepříznivé ekonomické situace. Využití možnosti splátkového kalendáře je nepochybně způsobilé zmírnit citelnost zásahu do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.

Soud uzavírá, že námitku nepřiměřenosti uložené pokuty posuzoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 4. 2.

2015, č. j. 6 As 250/2014 – 35, mimo jiné uvedl, že „Závěrem lze podotknout, že účelem korektivu zákazu ukládání sankcí v likvidační výši je zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej vykládat tak, aby sloužil k ochraně subjektů v hospodářských potížích před trestem za porušení jejich právních povinností tím, že každý podnikatel vykazující účetní ztrátu by se v takovém případě mohl vyhnout postihu, resp. vyhnout sankci v citelné výši. Takový postup by popíral preventivní a represivní funkci trestu, tedy samotný smysl správního trestání.“

Soud proto neshledal důvod pro moderaci uložené pokuty ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. září 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: H., DiS.